



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem
ve věci

žalobce: K. U., narozen dne X
státní příslušník Republiky Uzbekistán
zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-2496-3/ČJ-2025-930310-V240 ze dne 26. 2. 2025

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 13. 12. 2024 podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložila žalobci správní vyhoštění, stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „Evropská unie a smluvní státy“), v délce šesti měsíců od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území Evropské unie a smluvních států, zároveň stanovila

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dobu k vycestování z území Evropské unie a smluvních států v délce patnácti dnů od právní moci rozhodnutí a vyslovila, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobcovo odvolání proti zmíněnému rozhodnutí žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 26. 2. 2025.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že jeho neoprávněný pobyt v České republice trval pouze 14 dnů, neboť lotyšské pobytové oprávnění mu bylo ukončeno dne 29. 11. 2024. Podotkl, že nelze opomíjet represivní charakter správního vyhoštění, byť nejde o sankci či trest. Podle žalobce není pro účely posouzení důvodů pro uložení správního vyhoštění bez významu posouzení subjektivní stránky vytýkaného protiprávního jednání. Konstatoval, že přiměřenost rozhodnutí se odvíjí od závažnosti protiprávního jednání (§ 174a zákona o pobytu cizinců), a proto se z logiky věci závažnost protiprávnosti odvíjí právě od úmyslu žalobce. Žalobce vysvětlil, že o svém neoprávněném pobytu, který byl navíc ryze epizodního charakteru v řádu několika dnů, nevěděl. Podle žalobce proto bylo vhodné a přiměřené postupovat podle § 50a zákona o pobytu cizinců, namísto uložení správního vyhoštění. Žalobce označil správní vyhoštění za nepřiměřeně přísné a nereflektující skutečnost, že se jedná o jeho historicky první pochybení, ke kterému se doznal, přislíbil řádné vycestování do domovského státu, vzorně spolupracoval se správním orgánem a napomáhal k objasnění skutečného stavu věci.
3. Podle žalobce se napadené rozhodnutí nezabývá otázkou subjektivní stránky posuzovaného protiprávního jednání a zcela opomíjí obhajobu žalobce, který je připraven z území České republiky vycestovat. Napadené rozhodnutí proto označil za nezákonné. Dodal, že mu bylo uloženo správní vyhoštění na půl roku, což je v kontextu několika dnů neoprávněného pobytu nepřiměřeně přísné; správní vyhoštění navíc dopadá na území celé Evropské unie.
4. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž přezkoumatelně uvedla důvody, pro které shledala naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Trvala na tom, že správní orgány se ve správním řízení dostatečně vypořádaly se vším, co v řízení vyšlo najevo, včetně otázky přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaná uzavřela, že v odvolacím řízení neporušila žádné zákonné ustanovení, a navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci soudem

6. Žaloba není důvodná.
7. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 12. 12. 2024 kontrolován policií při pobytové kontrole na ubytovně Zámecký park, Mostecká 2050, Litvínov. Žalobce při kontrole předložil platný cestovní pas Republiky Uzbekistán č. X, s vyznačeným otiskem vstupního přechodového razítka ze dne 11. 11. 2024 na hraničním přechodu Riga, a pobytovou kartu vydanou Lotyšskou republikou č. UA2235704 s vyznačenou platností pobytu do 28. 10. 2025. Lustrací v schengenském informačním systému žalovaná zjistila, že tato pobytová karta je vedena jako neplatná. Z vyjádření lotyšské strany následně vyplynulo,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

že žalobce nemá na území Lotyšské republiky platný pobyt od 29. 11. 2024. Na základě zjištěných skutečností bylo se žalobcem dne 13. 12. 2024 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí.

8. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se nezabývá otázkou subjektivní stránky posuzovaného protiprávního jednání a zcela opomíjí obhajobu žalobce, který je připraven z území České republiky vycestovat. V této souvislosti soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaná v nyní řešené věci dostala, neboť z jejího rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházela, jak o nich uvažovala a proč neakceptovala jednotlivé odvolací námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro chybějící důvody rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v nyní řešené věci nenastala.
9. Na straně 4 napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že uložení správního vyhoštění není jakkoli podmíněno zaviněním ve vztahu ke spáchanému protiprávnímu jednání. Tím podle názoru soudu žalovaná jednoznačně odpověděla na námitky týkající se subjektivní stránky posuzovaného protiprávního jednání. Žalovaná rovněž neopomněla reagovat na argument žalobce, že je připraven z území České republiky vycestovat. Na straně 5 napadeného rozhodnutí vysvětlila, že nebyl dán zákonný důvod pro postup podle § 50a zákona o pobytu cizinců, neboť vydání správního vyhoštění není v žalobcově případě nepřiměřené. Dále konstatovala, že na tom nic nemění ani skutečnost, že bylo žalobcovým záměrem vycestovat do domovského státu. Zdůraznila, že žalobce je povinen vycestovat, protože není oprávněn pobývat na území Evropské unie a smluvních států. Toto vypořádání uvedeného argumentu považuje soud za dostatečné. Soud proto uzavírá, že rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí.
10. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců platí, že *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území [České republiky] nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*

11. Z § 119a odst. 2 téhož zákona vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
12. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
13. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu jakožto občan Republiky Uzbekistán nebyl oprávněn. Tím byly splněny podmínky § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Není přitom podstatné, zda žalobce o svém neoprávněném pobytu věděl, či nikoli, ani jak dlouho tento neoprávněný pobyt na území České republiky trval. Soud souhlasí se žalovanou, že samotné uložení správního vyhoštění (jako důsledek naplnění některé ze skutkových podstat definovaných v § 119 zákona o pobytu cizinců, k němuž v případě žalobce prokazatelně došlo), není jakkoli podmíněno zaviněním ve vztahu ke spáchanému protiprávnímu jednání.
14. Soud dále konstatuje, že žalobcem zdůrazňované skutečnosti (krátká doba neoprávněného pobytu a nevědomost o neoprávněném pobytu, první porušení právních předpisů na území České republiky) mohou a mají být zohledněny v délce případného správního vyhoštění a při posuzování přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění. Soud zjistil, že již správní orgán prvního stupně na straně 5 rozhodnutí o vyhoštění zohlednil délku žalobcova neoprávněného pobytu na území České republiky (14 dnů), nicméně nepřisvědčil žalobcovu tvrzení, že o neoprávněnosti pobytu nevěděl; poukázal totiž na skutečnost, že žalobce do protokolu o výsledku uvedl, že si byl vědom toho, že zde pobývá neoprávněně. Žalovaná pak na straně 5 napadeného rozhodnutí doplnila, že přijatá forma opatření a stanovená doba správního vyhoštění je zcela přiměřená i s přihlédnutím k tomu, že se jedná o žalobcovo první porušení právních předpisů. Správní orgány tedy ve svých rozhodnutích zohlednily i žalobcem zdůrazňovanou subjektivní stránku protiprávního jednání.
15. Vzhledem k tomu, že žalobci mohl být uložen zákaz pobytu až na pět let, nepovažuje soud správní vyhoštění na dobu šesti měsíců za nepřiměřené vzhledem k délce žalobcova vědomého nelegálního pobytu (14 dnů). Žalobce by neměl opomenout, že kromě nelegálního pobytu v České republice rovněž nelegálně pracoval. Pro úplnost soud připomíná, že žalobce si mohl a měl být vědom skutečnosti, že poté, kdy bez řádného ukončení opustil zaměstnání v Lotyšsku, mu bude jeho tamní pobyt povolený za účelem zaměstnání ukončen. Žalovaná k tomu správně poznamenala, že pokud žalobce nebyl spokojen s pracovními podmínkami v zaměstnání, měl si hledat novou práci v Lotyšsku, kde mu byl povolen pobyt, případně toto řešit s tamními příslušnými úřady, nikoli odcestovat za prací do České republiky. V jednání žalobce žalovaná shledala zneužití povolení k pobytu vydaného jiným členským státem, neboť toto jej neopravňovalo k tomu, aby vykonával jakoukoli výdělečnou činnost na území České republiky. S tímto posouzením se soud ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. K žalobní námitce, že správní vyhoštění je nepřiměřeně přísným postupem, když s ohledem na situaci žalobce bylo v jeho případě vhodné a přiměřené namísto rozhodnutí o správním vyhoštění uložit žalobci povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců, soud uvádí, že přiměřeností rozhodnutí se zabýval již správní orgán prvního stupně na stranách 5 a 6 svého rozhodnutí. Poukázal na to, že žalobce má celou svou rodinu (manželka, dcera, syn) v domovském státě, na území České republiky nemá žádné příbuzné ani jinak blízké osoby, žádné vazby ani závazky, přicestoval sem za účelem zaměstnání (z ekonomických důvodů) a v České republice (i v Evropě) je poprvé. Správní orgán prvního stupně proto shledal, že rozhodnutí o vyhoštění nebude nepřiměřeně zasahovat do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaná tyto závěry potvrdila a dodala, že vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem převyšuje zájem státu na dodržování právních předpisů nad ochranou soukromého a rodinného života žalobce. S těmito závěry se soud ztotožnil.
17. Jádrem žalobní argumentace směřuje do toho, že žalobci nemělo být uloženo správní vyhoštění, nýbrž povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců.
18. Podle § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá cizinci, který*
- a) *neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území a má být předán podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009; totéž platí i pro cizince, který má být předán podle přímo použitelného předpisu Evropské unie a kterému je umožněno dobrovolné vycestování,*
 - b) *je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně; to neplatí, pokud by cizinec mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nebo*
 - c) *je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života (důraz doplnil soud).*
19. Z odstavce 2 téhož ustanovení vyplývá, že *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace policie vydá*
- 1) *cizinci staršímu 15 let, který nevyužil možnosti dobrovolného návratu podle zákona o azylu, jestliže*
 - I. *1. bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno, protože cizinec neposkytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nebo*
 - II. *2. nevystoupal po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany nebo po ukončení poskytování mezinárodní ochrany ve lhůtě uvedené ve výjezdním příkazu nebo ve lhůtě 30 dnů, nebyl-li cizinci výjezdní příkaz udělen,*
 - 2) *cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, nebo*

- 3) *cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění (důraz doplnil soud).*
20. Žalobce nesplňuje podmínky uvedené v § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť nemá být předán podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 ani podle přímo použitelného předpisu Evropské unie [písm. a)], ani není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie [písm. b) a c)], resp. nic takového žalobce vůbec netvrdil. Na žalobcův případ tak § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze použít. Totéž platí pro § 50a odst. 2 písm. a) daného zákona, neboť žalobce ani netvrdil, že by s ním bylo vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany.
21. Jak již soud uvedl výše, v žalobcově případě byl dán důvod pro zahájení řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. To vylučuje možnost užití § 50a odst. 2 písm. c) téhož zákona. Policie tak postupovala v souladu se zákonem, pokud se žalobcem dne 13. 12. 2024 zahájila řízení o správním vyhoštění.
22. Vzhledem k tomu, že ve správním řízení byl prokázán důvod pro správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců a rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, nemohl být v žalobcově případě použit ani § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná logicky a dostatečně odůvodnila, proč rozhodnutí o správním vyhoštění není nepřiměřené z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Nebyly tak splněny podmínky k tomu, aby se mohlo uvažovat o překvalifikování správního vyhoštění na rozhodnutí o povinnosti opustit území.
23. K podobným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud, který v usnesení ze dne 19. 3. 2024, č. j. 6 Azs 249/2023-20, uvedl, že § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze použít „pouze v případě, že by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění, s nímž je spojen zákaz vstupu na území členských států Evropské unie po stanovenou dobu, byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života“. Taková situace však v nyní řešené věci nenastala.
24. Také v usnesení ze dne 14. 3. 2024, č. j. 3 Azs 33/2023-38, Nejvyšší správní soud poukázal na to, že „setrvale judikuje, že zákon o pobytu cizinců předpokládá vydání rozhodnutí o správním vyhoštění tehdy, nastane-li některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to za předpokladu, že správní vyhoštění nebude představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21, ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19, ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017-27, či ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017-29). Jestliže tedy správní orgány dospěly k závěru, že správní vyhoštění stěžovateli nezpůsobí nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, neměly možnost uvážení, zda zvolí postup spočívající ve správním vyhoštění nebo „pouze“ v uložení povinnosti opustit území“. Stejně tak v nyní řešené věci byly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění a toto rozhodnutí nemělo podle odůvodněných závěrů žalované nepřiměřený dopad do žalobcova soukromého a rodinného života, tudíž správní orgány nemohly namísto správního vyhoštění uložit povinnost opustit území.
25. Pro úplnost soud dodává, že důvodem nepřiměřenosti správního vyhoštění nemůže být jen to, že by pro žalobce bylo příznivější, kdyby mu správní orgány uložily povinnost opustit území. Takový postup by byl totiž příznivější pro jakéhokoli cizince, u něhož nastaly

důvody pro správní vyhoštění, a výše citovaný § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců by tak zcela ztratil smysl. Důvodem pro uložení povinnosti opustit území namísto správního vyhoštění pak nemůže být ani žalobcem tvrzená nízká závažnost jeho jediného protiprávního jednání, žalobcovo doznání, spolupráce se správním orgánem, příslib vycestování ani skutečnost, že na území pobýval neoprávněně jen po krátkou dobu, údajně nevědomě. Žádná z těchto skutečností totiž není obsažena v § 50a odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, které taxativně vypočítávají důvody, kdy je namíste uložit povinnost opustit území.

26. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a procesně úspěšnému žalované žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 30. dubna 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.